

На дискотека в „Холивуд“

90 ученици от програмата за десегрегация в образованието се веселиха в навечерието на Коледа в плевенската дискотека „Холивуд“. Заедно с техни учители, наставници, родители, на празника бе и заместник-директора на Ромски образователен фонд в Будапеща Румян Русинов.

Той поздравя децата с Колежните дни и издъщата Нова година, пожела им здраве и сполука в училище.

Тържеството, което вече е традиционно, бе организирано от фондация „Амала Р“, която реализира проекта за десегрегация в плевенските училища. РИЦ/РИС

76% от децата гледат бой в училище

Почти 76 процента от децата от 5 до 12 клас са били свидетели на насилие в училище през последните 4 месеца. Това показват данните от проучване в 5 софийски училища, извършено в рамките на съвместен проект на Фондация „Приложни изследвания и комуникации“ и Асоциация „Родители“, подкрепен от швейцарската фондация „Оук“ и програмата „Безопасен Интернет“ на Европейската комисия.

От анкетирания близо 350 деца 26,8 % посочват, че през последните 4 месеца често са били свидетели на насилие в училище, а други 48,8 на сто избират отговора „понякога“. Около 78 процента от децата посочват, че през

този период са виждали често или понякога насилие по телевизията, 72,6% - на улицата, 59,5 на сто - в Интернет, 27,4 % - при мобилните комуникации, а 10,4% са станали свидетели на насилие външи. 35,1 процента от децата признават, че сами са участвали в някаква форма на насилие в училище през последните 4 месеца. От тях 18,8 на сто посочват, че те са били по-скоро в ролята на жертва, 16,7 % признават, че са били по-скоро инициатори, а 58,6 % са били странични наблюдатели. Около 30 на сто от децата са участвали в насилие на улицата, 22,6 % - в Интернет, 14,9 % - през мобилните комуникации, а 11,6 % - в собствения си дом.

Премиера на „Майка Ганга“

Свещената река Ганг. Може би най-почитаният символ на Индия, на древната култура на един народ, който осмисля и своята религия, и вярата си за живот и смърт през величието на нейното пълноводие. Тя е почитана като майка, която дава живот и Богиня, която пречиства греховете.

Премиерата на документалния филм „Майка Ганга“ се състоя в Дома на киното в София на 21 декември. Първите кадри ни отвеждат до Ганга Сагар при Бенгалския залив, където Майка Ганга се влива в океана. Едно невероятно 2700 км пътуване до Гомукх, високо в снагата на величествените Хималаи, откъдето потичат свещените води на Майката на индийския народ.

Пътят стига и свети места като Маяпур (рогното място на Бог Чайтаня) и Гая; води до „Ганга Пуджа“ – обожание на златните и води при Бенарес, за да стигне до „най-големия религиозен акт в света“ – Кумбха Мела при Прага, до отреченията, извършвани от йоги в светите места в Ришкеш.

Филмът е изпълнен с разкази от Ведическите книги, които описват духовния произход на Ганга, свръхчовешките деяния на свети личности, герои на древна Индия.

Авторският екип е съставен от специалисти от няколко държави, между които и България. РИЦ/РИС

ДО ПХЕРЯСЪНЦА

5900 лв. премия ще вземе по Коледа директорката на Варненското средно училище „Пею Яворов“ Даринка Божинова. Сумата е от спестени пари от делегирания бюджет. Другите преподаватели в школото ще вземат по около 1000 лв. Общо 22 училища ще раздават на колективите между 1000 и 3000 лв. на човек. Отличник по спестовност е хуманитарната гимназия „Константин Преславски“ със 125 000 лв., но заради големия колектив учителите ще си поделят едва по 1000 лева.

Очите на децата не крият

Репетицията за Колежното тържество напрежда и развихрената ми фантазия вижда как от немирната Касандра, която тук е в ролята на катеричка, се ражда енергична, витална актриса, а от Коце, и той е първоклак, примерно един напорист, отракан бизнесмен. Християна пее и танцува като за последно, може би най-важното качество за хората на сцената Толкова и харесва всичко, което предлага учителката по английски, но нейната глава все се муши тук там и се сприятелява с какви ли не щуротии.

Зоя е по-сдържана. Като нея е и Тея.

В тази възраст децата са ...само деца. Те не говорят за себе си като за българи, роми, турци, евреи... Такива ги познава Доница Тодорова, тяхната наставничка. И би искала да ги опази да си останат такива. Тя все е край тях, от сутрин рано, до късните часове следобед. Посреща ги още в Буковлък, пропътувала е с автобуса десетина километра от Плевен и буди махалата. После обратно, повежда ги към училището. В коридорите още е тихо, те са от първите. Някои не бързат да влязат в класните стаи, имат какво да и кажат и когато я видят да се отдалечава към стаята до лафката в приземния етаж, хукват към нея. Тя трябва да знае какво хубаво им се е случило, за какво са си говорили с мама или баба, къде ще бъдат за Коледа или какво очакват за Нова година... По-често се спират децата, чиито майки не са им казали и „довижда-не“, не са ги сресали, не са ги питали за училище. За тях Доница винаги намира време, бърза да отпрати другите, за да остане с грижите им. Дори Филип, сина и, отдалеч разбира

може ли сега да и съобщи за изпита по математика, или чак когато се приберат външи. А Зоя, ако не знаеш, че и е дъщеря, едва ли нещо в нейното поведение ще ти подсказва това „роднинство“. Освен ако не забележиш, че и нейните зъби блестят в белотата си, като майчините. Тя счита, че в училище сама трябва да се справя с всичко. Дори когато я наранят, както се случи, когато нейния отбор победи в мача с момчетата. Едно от тях избесня и като нямаше какво да каже, реши, че може да ги нарече „мангали, цигани“. Не и се беше случвало, та тогава отиде при майка си... Разговора беше кратък, Доница дори се опита да омаловажи всичко, попита дъщеря си срамува ли се от това, че я наричат циганка, не знае ли, че такива са и баща и, дядо и, майка и... По-късно обаче не можа да се овладее, заболя я, когато разбра, че подобно нещо такова се е случило и при по-големите, и то с тези, дето тренират бокс. Дават ли си сметка какво може да стане, питаше се и този път нямаше отговор.

Много, много рядко може да се случи нещо подобно в нашето училище – пояснява

наставничката на децата от десегрегацията в СОУ „П.Яворов“. Всичко е в ръцете на учителите, на директора, от тях зависи. А нашите учители са добри, обичат децата, работят с тях. Училището се гордее с Боряна, тя е отличничка, знаменоска... И при най-малките имаме отличници, всички им се радват.

Как е при по-големите, които тепърва се включват в процеса на десегрегация?

Обикновено подготовката им е слаба и учителите работят извънредно с тях, не ги оставят. В началото по-зле владеят български език и им е трудно. На някои от децата дори „българският“ им става любим предмет. Колко труд положил г-жа Първанова, за да не изостанат още, да се отчаят учениците и! Всички и благодарят.

Доница е от три години наставничка, „по роднинска линия“, както обича да се шегува. Дошли с мъжа си и децата от Михалци-Стамболово, близо до Павликени. Настанили се у нейните родители. „От едните – при другите“. Когато се оженили с Калин през 1996, той и казал, че иска да живеят „при техните“. В Стамболово той какво не работил – че бар-

ман, че строител, че бояджия, секач, вдигал трупи в балкана. Децата отрасли при баба и дядо. Главната причина да се приберат към Плевен били пак децата – искали по-добре да се изучат, да имат самочувствие.

И за двамата ни, с мъжа ми, образованието е много важно – споделя Доница. Вижда се, че вече средното не значи нищо, а камо ли с основно, начално. Жалко, че все още има хора дето не ценят условията, които им предлага проекта, това което прави за децата им организацията на Милан Николов. Наставниците са като родители на децата, за всичко се обръщат към тях. Ние пък има кого да питаме когато не можем да им отговорим – учителите, нашият методист Валери Тодоров, той е бил журналист, учител, познава ръководителите на града. Човек има ли желание, труди ли се, всичко може да постигне, но докато е дете, има нужда от опора. Родителите са за това. А ние сме готови да им помагаме.

И успявате ли? – питам ей така.

Нашата работа се ценят, и от родителите, и от учителите, но най-добре се вижда с очите на децата.

Васил ЧАПРАЗОВ

КОНКУРС ЗА ПОЕЗИЯ НА ИМЕТО НА УСИН КЕРИМ

Резултатите ще бъдат обявени в навечерието на Международния ден на ромите 8 април, 2009 година. Ще бъдат присъдени следните награди:
Специална награда на името на УСИН КЕРИМ
Първа награда (поезия на ромски език)
Първа награда (поезия на български език)
Втора награда (поезия на ромски език)
Втора награда (поезия на български език)

Участниците в конкурса трябва да бъдат на възраст от 15 до 23 години и да изпратят не по-малко от три свои творби до 1 март 2009 г. на адрес: София ул. „Любен Каравелов“ 31, ап. 6 за в. „Дром громендар“ e-mail: drom@applet-bg.com Всеки от авторите трябва да посочи кое стихотворение желае да бъде публикувано на страницата на сайта за анонимния конкурс на читателите на РИЦ/РИС